

RECORDANT SEMPRE

Quants records d'infantesa s'amunteguen,
en aquest cos ja per els anys cansat,
quantes joventuts dintre d'ell bateguen,
sempre amb l'enyorança del gloriós passat.
Vuitanta vuit i els que Déu vulgui dar-me,
són els anys que donen vida al cor,
un cor que encara sent amb entusiasme,
amb cada sospir, la fibra d'amor.

És viva la infantesa en la memòria,
de quan corriem pels carrers sorrencs,
jugant amb coses que ja són història,
oblidades per els invents moderns.
Amb poques coses ens espavilàvem,
ni mòbils, teles, jocs d'ordinador,
res d'aquestes coses ens capficaven,
i també vam sobreviure amb ardor.

I també passada ja la infantesa,
ens férem homes, també vam lluitar,
sense coneixements, però amb tendresa,
i la voluntat que mai ens va faltar.
L'amor fiblà en vers d'aquella noia,
que mica a mica ens va robar el cor,
una estimació fervent i cofoia,
intensa i ferma, veritable amor.

Perquè abans, quan tu t' enamoraves,
era per sempre i no per un instant,
que ser fidel, ben de cor et juraves,
sense malícia, amb bona fe i constant.
I així vam arribar a fer-nos homes,
formant una família i bona llar,
pujant els fills, fent-los bones persones,
i mai no hem perdut la joia d'estimar.